A harmadik karácsony.

Írta: Kosáryné Réz Lola.

Múlik az idő és amit egyikünk sem mert hinni, aminek a sejtelmét borzadva hessegettük cl a lelkűnktől: jön a harmadik háborús karácsony.

Újat nem lehet mondani már. Régi és megújuló szörnyűségek felsorolását ismételjük ezerszer? S a legszörnyűbb az, hogy semmi se szörnyű többé: megszoktuk ,a naponkénti tömeges gyilkolást, mint azelőtt az apró politikai csetepatét.

Jön a harmadik háborús karácsony — mi legyen ajándéka kinek-kinek? Akik jók voltak s megérdemlik… akik szenvedtek és megváltást, vigaszt várnak. Mi lesz ajándéka azoknak, akik egyedül akarnak önzetlenül is jót az emberiségnek, akik a békét akarják és gyáva és gyilkos gúnyolódás, durva visszautasítás, hideg közöny és önző érdekek ellenében küzdenek érte? Oh, az ő ajándékuk mindig csak egy marad: hálátlanság és félreismerés a tömeg részéről, de leikükben csillogó, gyönyörű, boldog ünnepi előkészület a bizton várt diadal napjára... És a szenvedők, az elhagyottak? Szűk jótékonysági körök alamizsnájából kapnak majd egy-egy morzsát, aztán marad minden a régiben. A megváltás napja még mindig nem érkezett meg.

Minden szerencsétlenek és megváltásra várók közül a gyermekekre, az apátián gyermekekre kell legtöbbet gondolnom és tehetetlen szomorúságban vérzik értük a szívem. Rajtuk nem segítek vele, ha odaadom a kenyerem felét... oh, én nem adhatom meg nekik uz ajándékot, ami nem is kerül pénzbe, de ami utat nyit lelőttük az életben: a nevet. Az apjuk nevét.

Ha valahol: itt látszik meg az emberi törvényhozás mai egyoldalúsága: paragrafusok kifogástalanul száraz logikával és kifogástalanul hivatalos nyelvezettel, minden megértő lélek nélkül. Oh, ne szégyeljük és ne féljünk attól, amiért reánk fogják, hogy a szívünk vezet minket. Ha egyetlenegy igaz szívű asszonynak befolyása lett volna
három esztendővel: nem lennénk ott, ahol vagyunk. Ez hiányzik, bármilyen naivnak találják is a kifejezést, a mai világkormányzásból, nagy és kicsiny dolgokban egyaránt: tiszta szív és megértő lélek.